

Кйоръ Хасанъ.

Ехъ чорбаджи сполай ти . . . ти кажи на Русията, че азъ сжмъ добъръ човѣкъ.

Михалаки (като испуща голѣмъ облакъ димъ).

Добро, добро, (кашле се) ти се не грижи . . . Чорбаджи Михалаки знай . . . Азъ щж заржчамъ оновоа . . . какъ го викахъ? . . . съ една та ржкавица, да го убѣсатъ въ дваѣсетъ и четири часа!

Кйоръ Хасанъ. (кланя се)

Евалла чорбаджи! каквото ти рѣчешъ; нека да го убѣсатъ!

Михалаки

Съ здравье, ела други день . . . на скелята ще го убѣсимъ.

(Кйоръ Хасанъ излазя)

Михалаки

Пакъ при чорбаджи Михалака! пакъ при чорбаджи Михалака! Клетиятъ Домузчиолу! иска му се нему пакъ бѣсило! Ехъ, братушка, нѣма бѣсило . . . и азъ го искамъ, ама нѣма бѣсило . . . Едно време Мидхадъ паша кажеше: челеби — той ми челеби викаше — еди-кой си бунтовникъ . . . а? какво ще кажешъ? И чакаше отъ мене совѣтъ . . . Азъ отговорж: Ефендимъ, царь тѣ да е живъ . . . бѣсило, ефендимъ! Тие чапкхни ще съсипатъ царство то . . . а той ме потупнеше по гърбъ тѣ . . . и на утрѣнъта ми казватъ филианъ киши убѣсенъ. Ха ха ха! клети Кйоръ Хасанъ! Мина тѣ врѣме вече, мина а а а! . . . Твоятъ казакъ, съ една та ржкавица, ти тая нощъ ще сънувашъ какъ го бѣсатъ . . . Ала какво да се прави друго? . . . Така се вжрти простий народъ! Ако го не лъжешъ неможешъ да